

[Udenrigsministeren.]

af det israelske angreb på Libanon den 12. maj 1970.

Jeg har gentagne gange givet udtryk for den danske regerings holdning til krisen i Mellemøsten, også i folketinget og senest i forbindelse med den udenrigspolitiske debat den 19. februar 1970. Jeg benytter denne lejlighed til på ny at understrege den danske regerings dybe bekymring over den fortsatte militære aktivitet i Mellemøsten og vor beklagelse af den onde cirkel af vold og modvold, som kendetegner situationen i området. Forholdet er jo netop det, at den israelske aktion mod Libanon den 12. maj ikke kan vurderes isoleret, men må ses i relation til en lang række andre grænseincidenter og i særdeleshed i relation til den serie af angreb foretaget af arabiske kommandogrupper fra libanesisk territorium og rettet mod Israel, som var den direkte årsag til den israelske aktion den 12. maj 1970.

Regeringen beklager disse incidenter og repræsentier og er af den opfattelse, at parterne bør søge frem til en politisk løsning i overensstemmelse med sikkerhedsrådets resolution fra november 1967.

Af *Lene Bro* til justitsministeren (4. juni 1970):

„Vil ministeren tage skridt til en ændring af færdselsloven, således at der bliver forbud mod at køre bil med børn under 12 år på forsædet?“

Begrundelse.

Baggrunden for mit spørgsmål er først og fremmest, at der hvert år dræbes ca. 20 børn, der har siddet på forsædet, og at utallige kvæstes.

Det vil ikke være nok at give børn sikkerhedssele på, da disse ikke er beregnet for børn og derfor kan medføre svære læsioner af børnene.

Ifølge notat af 28. april 1969 vedrørende eventuelt ændringsforslag til lovforslaget om ændringer i færdselsloven blev et sådant forbud støttet af FDM og KDAK. Endvidere har der været udvist et betydeligt initiativ fra bl. a. hr. Christian Krogh.

Den oplysende virksomhed, som ministeren opfordrede til ved vedtagelsen af

lovforslaget, har dog ikke vist sig effektiv nok. Børn ofres stadig på landevejene af denne grund. Jeg ser heller ikke nogen hindring i, at det eventuelt skulle blive for stort et arbejde at pålægge politiet. Det må være muligt ved almindelig patruljering at konstatere brud på en sådan lovbestemmelse.

Justitsminister *Thestrups* svar (10. juni 1970):

Spørgsmålet om at indsætte en bestemmelse i færdselsloven, der forbyder befordring af børn under en vis alder på forsædet i biler, blev behandlet grundigt i folketinget i foråret 1969 i forbindelse med de forslag til ændringer i færdselsloven, der nu er gennemført ved lov nr. 223 af 4. juni 1969. Der henvises til folketingsudvalgets betænkning af 7. maj 1969 (Folketingstidende 1968-69, tillæg B. spalte 1323), betænkningens bilag 1 (spørgsmål 5, 6, 7 og 8) og bilag 3 samt til udtalelserne under lovforslagets 2. behandling den 20. maj 1969 (Folketingets Forhandlinger 1968-69, spalte 6750-6756).

I folketinget opnåedes der tilslutning til, at man i stedet for et egentligt forbud, belagt med straf, mod at anbringe mindre børn på forsædet burde gøre en propagandaindsats for at modvirke, at børn placeres på denne plads i bilen.

En sådan propaganda har været iværksat af rådet for større færdselssikkerhed, dels i sommeren og efteråret 1969 i forbindelse med propaganda for andre sikkerhedsforanstaltninger, herunder sikkerhedssele, dels som en selvstændig kampagne, der blev iværksat i marts og april i år under sloganet „Sæt barnet på plads på bagsædet.“

Jeg kan endvidere oplyse, at rådet for trafikikkerhedsforskning er ved at afslutte en undersøgelse af virkningen af kampagnen. De foreløbige resultater af undersøgelsen viser en tydelig gunstig virkning, idet antallet af børn, der placeres på forsædet, er reduceret.

Det er fortsat min opfattelse, at den risiko, der er forbundet med at anbringe børn på bilens forsæde, ikke bør imødegås gennem et lovforbud, hvis overholdelse vanskeligt vil kunne påses, men gennem propaganda, der understreger faren ved at anbringe børn på denne plads.